Р Е Ш Е Н И Е
№ 44096

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9634** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. М. Й. (M. M. Y.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежател на паспорт № U30775413, против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“), издаден на 12.05.2026 г. от завеждащия Консулската служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза по заявление с рег. № IST26013202V от 12.05.2026 г., на посочено правно основание чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неспазване на установената форма и липса на мотиви, съществено нарушение на административнопроизводствените правила (чл. 35 и чл. 36 АПК), противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Жалбоподателят сочи, че констатацията в отказа за „неверни данни за адрес“ не съответства на обективната действителност и почива на неправилно възприемане на правния статут на регистрираното в Българската търговско-промишлена палата (БТПП) търговско представителство на чуждестранното дружество „А. Х. М. Т. А. Ш.“, което няма самостоятелна правосубектност и не осъществява стопанска дейност. Поддържа, че предоставените нотариално заверен договор за наем на жилище от 06.03.2026 г., нотариално заверена декларация от

наемодателя от 06.03.2026 г. и Анекс № 1 от 27.04.2026 г. категорично установяват наличието на осигурено жилище и адрес на пребиваване в [населено място], като устните обяснения на наемодателката при извършената полицейска проверка не могат да опровергаят силата на надлежните официално заверени писмени документи. Претендира се отмяна на оспорения отказ и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне с указания за издаване на визата.
Ответникът по жалбата – завеждащият Консулската служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Е. К. от дирекция „К. отношения“ при Министерство на външните работи, в подадена молба, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в съответствие с материалния закон и въз основа на данните от проведената съгласувателна процедура и проверките на компетентните органи на МВР и ДАНС, при които е установено, че посоченият адрес за пребиваване е фиктивен и за него липсва реално предоставено съгласие за ползване. Претендира отхвърляне на жалбата.
В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Поддържа жалбата.
Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство – И. – редовно призован, не се явява и не се представлява.
Административен съд София-град, III отделение, 75-ти състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят М. М. Й. е гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № U30775413, издаден на 29.12.2023 г. и валиден до 29.12.2033 г.
С Решение № [ЕГН] от 06.04.2026 г. на председателя на БТПП, на основание чл. 24, ал. 1 от Закона за насърчаване на инвестициите, в Единния търговски регистър на БТПП е вписано търговско представителство на чуждестранно лице „А. Х. М. Т. А. Ш.“ (AVVIO HALI M. TICARET A. SIRKETI), със седалище в [населено място], Република Т., с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], с правен статут: неюридическо лице без право на стопанска дейност. Като адрес на представителството в Република Б. е вписан: [населено място], п.к. 4000, район „Централен“, [улица], вх. А, ет. 5, ап. А-10. Обстоятелствата по вписването са удостоверени и с Удостоверение изх. № 20260407161738 от 07.04.2026 г. на Агенцията по вписванията - регистър БУЛСТАТ, както и със Сертификат № 1596 от 05.05.2026 г., издаден от БТПП по реда на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.
На 06.03.2026 г. в [населено място] е сключен Договор за наем на недвижим имот между С. В. В., в качеството на наемодател, и М. М. Й., Х. Т. и Х. М. Г. М., в качеството на наематели. По силата на договора наемодателят е предоставил за временно и възмездно ползване за жилищни нужди недвижим имот, находящ се в [населено място], район „Централен“, [улица], вх. А, ет. 5, ап. А-10, за срок от една година, считано от 05.03.2026 г. С нотариално заверена Декларация за предоставяне на адрес от 06.03.2026 г., издадена съгласно § 1, т. 20, б. „б“ от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, наемодателят е декларирал изрично съгласие за предоставяне на адреса на горепосочения имот за пребваване на М. М. Й. и останалите наематели за срока на пребиваването им в страната.
С последващ Анекс № 1 от 27.04.2026 г. към договора за наем, с нотариална заверка на подписите, наемодателят и наемателите са се съгласили като сънаемател по действащия договор да бъде вписано и търговското представителство „А. Х. М. Т. А. Ш.“,

представлявано от М. М. Й..
На 12.05.2026 г. жалбоподателят М. М. Й. е подал лично в Генералното консулство на Република Б. в [населено място] заявление за издаване на национална виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, заведено с вх. № IST26013202V. Като основание за пребиваване чужденецът е посочил търговски представител по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ на регистрираното в БТПП търговско представителство на турското дружество „А. Х. М. Т. А. Ш.“. Към заявлението са приложени: редовен задграничен паспорт; удостоверение за вписване в БТПП и Сертификат № 1596 от 05.05.2026 г.; удостоверение от Агенцията по вписванията за регистър БУЛСТАТ; гореописаните нотариално заверен договор за наем, декларация за осигурен адрес и анекс към договора; Удостоверение изх. № Р105028-0093 от 21.04.2026 г. на „Търговска Банка Д“ АД за открита лична банкова сметка с наличност 7 493,93 евро; Свидетелство за съдимост от Главната прокуратура в [населено място], Република Т. от 20.01.2026 г., с апостил и превод; Удостоверение за гражданско състояние от 20.01.2026 г., с апостил и превод; валидна медицинска застраховка за пътуване в чужбина за периода 26.06.2026 г. – 23.12.2026 г. с лимит 30 000 евро; данъчен сертификат и документи за търговска и трудова дейност на чуждестранното дружество в Република Т..
В хода на административното производство заявлението е съгласувано по електронен път чрез Националната визова информационна система (Н.). По преписката е изготвено становище от Областна дирекция на МВР – П., сектор „Миграция“, основано на докладна записка от полицейска проверка на заявения адрес в [населено място], [улица], вх. А, ет. 5, ап. А-10. Според отразеното в докладната записка, наемодателят С. В., при телефонен разговор е заявила, че не може да осигури достъп до имота, тъй като не открива ключовете, не може да намери сключените договори и не е давала съгласие за вписване на търговско представителство на адреса, поради което от сектор „Миграция“ е предложено отказване на визата на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ поради неверни данни за адрес. В преписката е отразено и писмо на сектор „Миграция“ към ОД на МВР – П., в което е отразено мнение за отказ за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – неверни данни за адрес.
На 12.05.2026 г. завеждащият Консулската служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място] Х. е постановил процесния Отказ за издаване на виза по заявление № IST26013202V. Като правно основание е посочен чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а в полето за мотиви е изписано: „Чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. При извършената проверка за адрес на пребиваване и ТП, който е един и същ, домакинът по визата заявява, че не е давал разрешение за вписване на ТП на адреса. Домакинът е отказал достъп до адреса, под предлог, че не може да открие ключовете. Също така, домакинът е заявил, че не може да представи договор за наем. Неверни данни за адрес.“
Стандартният формуляр за отказ е връчен лично на М. М. Й. на 03.07.2026 г. Жалбата против отказа е изпратена чрез Генералното консулство в [населено място] на 16.07.2026 г. и е заведена в Административен съд София-град на 17.07.2026 г.
Въз основа на така изяснената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който се засяга пряко неговата правна сфера, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ. Оспореният отказ подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред

Административен съд София-град по реда на АПК.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, изложени от оспорващия.
Оспореният отказ е постановен от компетентен административен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.) – завеждащ Консулска служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., оправомощен надлежно с вътрешноведомствени актове да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи. По делото е представена заповед № 46/19.09.2025 г. на Генералния консул В. В., упълномощаваща М. Х. относно функции с издаване и отказ на визи.
При преценка за спазване на изискванията за форма, административнопроизводствените правила и материалния закон съдът намира, че оспореният акт е постановен при съществени пороци, съставляващи отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, по следните съображения:
Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК във връзка с чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 4 от Н., индивидуалният административен акт следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Изискването за мотивираност на акта представлява съществена гаранция за законосъобразността на административното волеизявление, осигурява възможност на адресата да упражни ефективно правото си на защита и дава възможност на съда да осъществи дължимия пълен съдебен контрол върху материалната законосъобразност на отказа.
Материалноправната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предвижда задължителен отказ за издаване на виза, когато чужденецът „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. Тази разпоредба съдържа две самостоятелни и взаимно разграничими хипотези: 1) деклариране на неверни данни при подаване на заявлението; 2) представяне на документ с невярно съдържание (интелектуална подправка); 3) представяне на подправен документ (материална подправка); 4) представяне на фалшив документ (неистински документ, който не произхожда от посочения издател).
За да бъде законосъобразен акт, издаден на посоченото правно основание, в тежест на административния орган е съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК да установи по несъмнен и категоричен начин кои конкретни данни са неверни, в какво се състои неверността им, респективно кой конкретно представен документ е с невярно съдържание, както и да изложи ясни фактически мотиви в тази насока.
В настоящия случай административният орган не е провел надлежно доказване на фактическия състав на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Друг извод не следва от приобщеното към делото (в отделен том) съгласувателното становище на ДАНС. В него липсват каквито и да било фактически констатации, относими към избраното от органа основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Изводът в проверявания акт за декларирани „неверни данни за адрес“ е формиран единствено въз основа на сведение, получено при телефонен разговор с наемодателката С. В., отразено в докладна записка на служители от ОДМВР – П.. Твърдението й, че към момента на проверката не открива ключовете от жилището и не намира екземпляр от договора за наем, представлява фактическо препятствие от битов характер и не може само по себе си да опровергае валидността на правните сделки, нито да обоснове извод за фиктивност на наемното правоотношение или невярност на декларираните от кандидата данни.

Напротив, от събраните по делото писмени доказателства се установява безспорно, че към момента на подаване на заявлението за виза кандидатът е представил редовен Договор за наем от 06.03.2026 г. с нотариална заверка на подписите, както и нотариално заверена Декларация от 06.03.2026 г., издадена по реда на § 1, т. 20, б. „б“ от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, с която наемодателят изрично предоставя имота в [населено място], [улица], вх. А, ет. 5, ап. А-10 за пребиваване на М. М. Й. за срок от една година. Тези документи представляват валидни писмени доказателства, чиято автентичност и истинност не са оборени по предвидения в закона процесуален ред.
Неотносимо и правно необосновано е съображението на органа, че наемодателят не бил давал съгласие за вписване на търговско представителство на адреса. Съгласно чл. 24, ал. 1 от Закона за насърчаване на инвестициите и константната съдебна практика, търговското представителство на чуждестранно лице в Република Б. няма качеството на юридическо лице, не е субект на гражданското право и няма право да осъществява самостоятелна стопанска дейност. Търговското представителство служи като организационна и контактна форма за осъществяване на промоционална, информационна и посредническа дейност в полза на чуждестранното дружество. Поради това вписването на адреса на жилището като седалище за кореспонденция на търговското представителство по партидата му в регистър БУЛСТАТ и в регистъра на БТПП не променя жилищния характер на имота и не превръща помещението в търговски обект. Още повече, сключеният на 27.04.2026 г. нотариално заверен Анекс № 1 към договора за наем изрично включва и търговското представителство като солидарен наемател, което окончателно преодолява соченото съмнение.
Като е постановил отказ, основан на предположения, без да извърши пълна и обективна преценка на представените официално заверени писмени доказателства, административният орган е нарушил съществено задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК за служебно събиране и всестранно изясняване на всички относими факти и обстоятелства по преписката. Това е довело до превратно тълкуване на фактите и незаконосъобразно прилагане на материалноправната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.
По тези съображения оспореният отказ за издаване на виза се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.
Съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК, когато естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, административната преписка следва да бъде изпратена на компетентния административен орган за ново произнасяне по заявлението при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение. Преценката за издаване на национална виза за дългосрочно пребиваване включва специализирани проверки и координация със структурите на сигурността и граничния контрол, поради което съдът не може да замести органа по същество, а преписката следва да се върне за постановяване на нов законосъобразен акт.
Предвид изхода на спора на ответника не се следват разноски. На жалбоподателя също не се присъждат такива, тъй като не са претендирани.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 75 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“), издаден на 12.05.2026 г. от завеждащия Консулската служба при Генералното консулство на

Република Б. в [населено място], Република Т., обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза по заявление с рег. № IST26013202V от 12.05.2026 г., подадено от М. М. Й. (M. M. Y.), гражданин на Република Т., с паспорт № U30775413.

ИЗПРАЩА административната преписка на завеждащия Консулската служба при Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по заявление с рег. № IST26013202V от 12.05.2026 г., подадено от М. М. Й. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“), при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение, в 14-дневен срок от получаване на преписката.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.